

parlar correctament de canvi climàtic, de gestió del patrimoni natural, de transició energètica, de pandèmies, de migracions, de model territorial o del futur de les noves generacions sense recórrer als conceptes sostenibilistes. El sostenibilisme, en definitiva, renova les pautes culturals fins ara prevalents. [...] El Centre d'Estudis es proposa treballar en aquesta direcció i anima tothom a sumar-se a aquest procés coral de construcció d'una nova cultura territorial que abasta des de la recerca arqueològica fins a la perspectiva socioambiental. És una nova manera de fer per a una nova manera de ser: la construcció compartida de l'alternativa cultural sostenibilista». A més de la presidenta i de Joan Nogué, hi va intervenir Xavi Vila, coordinador del cicle «Objectiu 2030, per un Pla de l'Estany sostenible», que en va exposar les línies generals.

>> Presentació del manifest per a la sostenibilitat. (Foto: CENTRE D'ESTUDIS COMARCALS DE BANYOLES)

Sostenibilitat del campaneig | Tant que s'esforça l'Administració local a fer publicitat de Banyoles i resulta que sortim a tots els diaris i a les teles tatals per un campaneig desmesurat. Ja ho sabeu: pisos turístics, interessos econòmics, una església que ens ha acostumat a tocar quarts i hores de dia i de nit, xarxes calentes d'insults, xafarderies àcides d'èpoques passades, manifestacions i cassolades, l'oportuna mediació de l'alcalde... Berlanga n'hauria filmat una pel·lícula d'èxit assegurat. De tot l'enrenou, destaco dos fets: que tant el bisbat com el mossèn es varen estimar més cedir abans d'arribar a judici («el primo de Zumosol», que resolva els problemes amb la seva sola presència sense necessitat de posar en marxa la musculatura, s'ha transvestit en amenaçador judicial) i que molts usuaris i usuàries de les xarxes socials tenen una facilitat fastigosa per a l'insult i el prejudici, i una mala

educació catedralícia. I res d'això no hauria de ser sostenible.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

Festivals | Al llarg dels mesos d'estiu, les tres valls que formen la comarca del Ripollès tenen un punt en comú, que és que ofereixen diversos festivals en què la música té un paper predominant, per bé que no únic. Entre tota aquesta munió d'esdeveniments destaquen el del Comte Arnau a la vila de les Abadesses, que enguany ha arribat a la vint-i-sisena edició, i el Festival de Música de Ripoll, conjuntament amb el Curs d'interpretació musical, que han arribat a la quaranta-dosena i trenta-dosena edició, respectivament. A més, a Camprodon es va celebrar la trenta-sisena edició del Festival Isaac Albéniz, a més de la vintena del Curs internacional d'interpretació. També cal destacar la vuitena edició del festival de cinema Terra Gollut, de Ribes de Freser, i la primera edició del Clavetaires a Campdevànol, que, malgrat que està dedicat a la música, pren el nom del món del ferro; de fet, en el futur es preveu fer-lo coincidir amb la Biennial del Metall. A Beget es va fer el primer Festival de la Bellesa, aprofitant que ha estat nomenat el poble més bonic de l'Estat espanyol. I encara cal parlar de dos altres festivals d'àmbit su-

>> Cartell del Festival del Comte Arnau a Sant Joan de les Abadesses.

pracomarcals, el Festival Itinera, que té com a objectiu principal donar a conèixer els micropobles catalans al mateix temps que fa arribar diverses manifestacions culturals als seus espais més emblemàtics, i el FEMAP, el Festival de Música Antiga dels Pirineus, ambdós amb diversos concerts en diferents municipis ripollesos.

Mines i trens | S'ha presentat l'ambiciós projecte turisticocultural Malatosa Surroca, que impulsen els ajuntaments de Sant Joan de les Abadesses i Ogassa per recuperar i donar a conèixer el ric passat miner d'ambdues poblacions. A més, cal esmentar que, en el moment de redactar aquesta crònica, el Consorci Vies Verdes preveia per al setembre la inauguració del tram de via verda que ha d'enllaçar Sant Joan de les Abadesses amb Sant Pau de Segúries, després que ja s'hi haguessin instal·lat els dos ponts —un dels quals, de més de setanta-cinc metres— que faltaven del recorregut.

Festa de l'Estiueig | Hi va haver una celebració doble al municipi de Ribes de Freser, car s'hi van commemorar dues efemèrides: l'una, l'arribada del tren al poble (la Festa de l'Estiueig), amb la intenció de recrear l'ambientació i els actes que van donar la benvinguda al comboi, i l'altra, el centenari del naixement a la vila ribetana del pedagog i activista cultural Joan Triadú.

Arqueologia i exposicions | A la vila de Queralbs, hem de dir que la campanya estival d'excavacions arqueològiques que es duen a terme a la Bauma dels Fadrins i al Roc de les Orenetes van posar al descobert tot un seguit de troballes prehistòriques realment importants i úniques, car al Roc de les Orenetes es va trobar una necròpolis prehistòrica segellada i intacta.

Dues són les mostres que traïem a col·lació; la primera, que es pot visitar a la sala d'exposicions temporals del Museu Etnogràfic de Ripoll (MER), es titula «Invisibles» i està dedicada a la memòria de les dones treballadores de les acaballes del segle XIX i principis del XX. La segona, titulada «Retrat auto retrat», recull l'obra de la fotògrafa Anna Bahí, que vol ser la plasmació i alhora la reflexió d'una experiència feta de temps i memòria; s'exhibeix a l'Espai Art l'Abadia, a Sant Joan de les Abadesses.

cròniques

Acabem aquesta crònica, i ho fem amb una nota de frescor, ja que la Cervesa Artesana Minera, ubicada a la vila de les Abadesses, s'ha fet mereixedora del segell Girona Excel·lent que atorga la Diputació gironina.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Lloret: cercant la qualitat | Malgrat que se'n parla de fa temps, sembla que ara sí que es fan passos seriosos per millorar la qualitat de les instal·lacions turístiques i, en conseqüència, la dels usuaris. Un exemple feiaent és el de L'Azure Hotel (quatre estrelles), de la cadena H-top, que va sorgir de la transformació de l'antic hotel Gran Casino Royal (tres estrelles) i que es va inaugurar aquest estiu. La inversió per part de l'empresa va ser d'uns trenta-cinc milions d'euros. La pandèmia en va alentir i dificultar la reforma, que ja havia començat el 2018, però sobretot la inauguració. La instal·lació disposa de quatre-centes onze habitacions, cinquanta-cinc de les quals són suites. Les que estan distribuïdes a les plantes superiors garanteixen la tranquil·litat del públic adult, i les que estan a

les plantes més baixes de l'edifici, concebudes per a famílies amb mainada, disposen d'un accés més directe a les zones lúdiques. El complex comprèn, també, sis restaurants, diversos bars, una zona de balneari i un gimnàs.

Santa Coloma de Farners: Any Beulas

| Un dels artistes més destacats de la ciutat va ser Josep Beulas Recasens, que hi va néixer el 7 d'agost de 1921; enguany ha fet, doncs, cent anys. Un cop acabada la guerra, però, Beulas va ser destinat a fer el servei militar a Osca i acabà fixant la seva residència a la ciutat aragonesa, sobretot des de 1969, després d'haver viscut un temps a Madrid vinculat a la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando, i haver estat becat a Roma cinc anys (1955-60). Va rebre en vida molts premis i distincions, i va ser acadèmic d'honor de la Real Academia de Bellas Artes. Va ser nomenat fill adoptiu d'Osca (1982), ciutat a la qual llegà quasi tota la seva col·lecció d'art. Tot i això, Santa Coloma de Farners l'ha recordat sempre, i també el va nomenar fill adoptiu l'any 1983. El pintor va morir el 3 d'agost de 2017. Enguany, els colomencs li han dedicat una exposició antològica formada per cinquanta olis de propietaris particulars que s'han reunit a la Casa de la Paraula. Els organitzadors tenen previst programar, al llarg de l'Any

Beulas, diverses xerrades, concursos, tallers, un concert, visites guiades, itineraris, un festival de microdansa i una altra exposició, aquesta vegada dedicada a altres tècniques, com ara l'aquarel·la.

Hostalric: una altra campanya arqueològica

| Si la campanya de 2020 —incentivada per una esllavissada de 1984— i unes prospeccions de 2019 ja van fer aflorar quatre sitges d'emmagatzematge de gra d'època ibèrica de mitjan segle I aC, una altra campanya metòdica es va portar a terme aquest darrer estiu també al turó del Castell en va posar al descobert disset més amb una gran quantitat de fragments ceràmics, restes de fauna i peces de teler d'època iberoromana, que serviran per conèixer millor la història antiga de la població i la dels seus primers habitants, fins ara amagada sota la mola immensa de la fortalesa. Els hostalriquencs han pogut valorar ja aquests materials a partir d'algunes visites guiades que hi ha facilitat l'Ajuntament.

>> Hotel L'Azure de Lloret. (Foto: L'AZURE HOTEL)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > LLUÏSA MATARRODONA, resident a Mèxic

Vaig arribar a Mèxic l'any 2011 amb trenta anys, sense cap pla fix i sense intenció de quedar-m'hi. Aquest any n'he fet quaranta-un i els he celebrat aquí: ja puc dir oficialment que fa deu anys que visc a Mèxic. Sempre m'han sorprès les històries de gent que fa molt temps que viu fora del seu país d'origen. Deu, quinze, vint anys... I ara una d'aquestes històries és la meua.

Han passat moltes coses des que vaig decidir no tornar de l'any sabàtic que m'havia pres per acabar la tesi del postgrau, viatjar per Amèrica Llatina i instal·lar-me a Mèxic. He treballat a dues editorials que m'encanten, tinc un fill de nom català i pare mexicà, he fet bons amics... Fins i tot la ciutat on visc ha canviat de nom durant aquest temps: abans era Mèxic D. F. i ara és la Ciutat de Mèxic (CDMX). Vaig tenir la sort de poder continuar treballant en el món editorial, com feia a Catalunya, i això m'ha permès formar part del món cultural mexicà tot i no ser d'aquí.

Des de fa uns quants anys treballo com a coordinadora de l'editorial Anagrama a Mèxic. És una feina que m'apassiona perquè em permet viure de prop tot el procés de creació i de comercialització dels llibres i, a més, és un vincle entre dues cultures que m'estimo, la ca-

talana i la mexicana. Sempre he fet vida a la ciutat i he dit que no és gaire diferent viure a la Ciutat de Mèxic que a Barcelona, o a qualsevol altra ciutat gran, però durant aquesta època de la COVID-19 he trobat a faltar moltíssim l'Empordà; la badia de Roses, on viuen els meus pares; caminar pels Pirineus o passejar per les Gavarres. Tampoc ens podem queixar perquè Mèxic té de tot i més: selva, muntanya, platges, boscos... El que enyoro, potser, és la sensació de veure-ho amb ulls de nouvinguda, la sorpresa que provoca un lloc nou fins que et comences a familiaritzar amb l'entorn.

I el que m'agrada més de tornar a Catalunya, a part de veure la família, de les anxoques de l'Escala i de la pastisseria de la Bisbal, és la sensació de tornar a un lloc on, passin els anys que passin, sempre em sento com si no hagués marxat mai.